

“Ολα γεννιούνται, ζούν, γελάνε, κλαίνε και πεθαίνουν. Και μόνο ή θλίψη, ή βουβή, ή μεγάλη θλίψη, μᾶς τριγυρνάει ὡς διάκοπα, μᾶς βασανίζει, μᾶς νεκρώνει, κι’ αὐτὴ μένει ἀσάλευτη, θεώρατη καὶ κυ-

βερονήτρα τῆς ζωῆς αἰώνια!

Κλάψτε μάτια τοῦ γεννηθήκατε γιὰ νὰ θάψετε κάθε χαρὰ, κάθε ὁμορφιά, κάθε ἀγάπη!

ANEMΩNH

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΘΛΙΨΕΙΣ

... “Ὁ Δεῖλινά ποῦ φεύγετε θλιμμένα.

PABHΞE ἀκόμη πιὸ πολὺ τῇ βαρεῖᾳ αἱμάτινῃ κουρτίνα, ἀνοιξε δλότελα τὸ παρὰθυρο κ’ ἔλα! Δῶσέ μου τὰ χέρια σου καὶ τὰ μάτια σου. Τὰ μάτια σου π’ ἀλλάζουν χίλια χρώματα· θά-

θελα νὰ χαθῶ μέσα στ’ ἀνεξήγητα σκοτινιάσματα τους.

Φέρε ἀκόμη πιὸ κοντὰ τ’ ἀνθογυάλι ἐκεῖνο. Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς τὰ τριαντάφυλλα θὰ ξεψυχήσουν κάτω ἀπ’ τὸ βάρος τοῦ φθινοπωριάτικου πόνου; Ἄφησέ με νὰ ρίξω τὰ πέταλα τοῦ πιὸ μεγάλου καὶ πιὸ ροδόχρωμου ἀνάμεσα στὰ μαλλιά σου. Θὰ φαντάζῃ τόσο ὁμορφα σὰν σμίξει τὸ θαμπὸ χρυσάφι σου μὲ τὸ πεθαμένο αὐτὸ ρόζ.

Ἐνα βούρκωμα κι’ ἕνας λυγμὸς σκεπάζει καὶ πνίγει τὸν οὐρανό. Πνοὲς ποῦ μέσα τους ἀνασασλεύουν θλίψεις κρυφές, ἀνατριχιάσματα παγωμένα, καὶ δάκρυα χλωμὰ περνοῦν πάνω ἀπ’ ὅλα.

Βρέχει! βρέχει σιγανὰ, ἀδιάκοπα, μὲ μιὰ με λαγχολία ποῦ ξεσχίζει τὲς ψυχές. Ὡς πόσο πειὰ θὰ στάζουν αὐτὰ τὰ δάκρυα;

Πές μου κανένα παραμῦθι. Νά, ἔ, τι θές!

Πές μου τὸ παραμῦθι τῆς Τσιγγάνας ποῦ γήτεψε τοῦ Ρήγα τὸν γιοῦ. Καθισμένη ἐδῶ, κοντὰ σου θὰ σὲ κυτάζω στὰ μάτια κι’ ἐνῶ τὰ δάχτυλά μου ἀπαλὰ θὰ χάνωνται ἀνάμεσα στίς μποῦκλες σου, θὰ ἀκούω μ’ ὀλην μου τὴν ψυχὴ γιὰ τῆς Τσιγγάνας τὰ μάγια καὶ τοῦ Ρηγόπουλου τὴν τρελλὴ ἀγάπη.

— Μὰ τι θές νὰ σοῦ πῶ Ἀκριδὴ μου; Τόχεις τόσες φορές ἀκούσει τὸ μικρὸ μου παραμῦθι.

«Ἡ πεῖδ τρελλὴ κόρη τῆς φυλῆς τῶν Ἀτσιγγάνων θέλησε μὲ μάγια νὰ γητέψῃ τοῦ

Ρήγα τὸν γιοῦ. Δὲν εἶχε καρδιά καὶ εἶδε μπρὸς στὰ πόδια τῆς νὰ πεθαίνουν οἱ πιὸ ὁμορφοὶ καὶ πιὸ δυνατοὶ νέοι τῆς φυλῆς τῶν ἀνυπόταχτων ἀνθρώπων, καὶ τώρα, λαχταροῦσε μὲ πείσμα τὸ λευκὸ παιδί.

Χρόνια προσπαθοῦσε, κ’ ὅταν πιὰ αὐτὸς τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη ἤλθε νὰ πῆσῃ μπρὸς στὰ πόδια τῆς, ἔρπαξε μὲ ἄγρια χαρὰ τὴ καρδιά του!...

Πέρασε ἔτσι, κάμποσος καιρὸς, ὥσπου ἡ σκύλα βαρέθηκε ν’ ἀκούῃ τὸ τραγοῦδι τῆς μικρῆς φτωχῆς καρδιάς καὶ τὴν πέταξε μιὰ βραδυὰ μακριὰ. Κι’ ἀπὸ τὸν πόνο πέθανε τοῦ Ρήγα ὁ γιοῦς. Μὰ ἡ Μάγισσα ποῦ ποτὲ τῆς δὲν ἀγάπησε κ’ εἶδε τοὺς πιὸ ὁραίους νέους τῆς φυλῆς τῶν Ἀτσιγγάνων νὰ πεθαίνουν μπρὸς στὰ πόδια τῆς, σὰν ἔχασε τὸ λευκὸ παιδί, ἔνοιωσε γιὰτὶ οἱ ἄλλοι δάκρυζαν ὅταν αὐτὴ γελοῦσε, καὶ πῆρε τὸ μυστικὸ ποῦ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ πεθαίνουν μουρμουρίζοντας τὸνομά τῆς...

— Κι’ ἐκεῖνη ἔζησε;

— Ὁχι, Ἀγαπημένη μου. Μιὰ βραδυὰ ποῦ τὸ φεγγάρι χλωμὸ σκορποῦσε τὰ ἐρωτικά του ἀναστενάγματα, καὶ τὰ λουλούδια πλημμύριζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀτέλειωτων νυχτερινῶν φιλημάτων των, γιομίζοντας τὲς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ἀνείπωτῃ θλίψει γιὰ κάτι μακρινὸ κ’ ἀνιστόρητο, πῆγε καὶ ἡ Τσιγγάνα νὰ βροῇ ἐκεῖνον ποῦ πῆρε καὶ τὴ δική τῆς τὴ καρδιά...

Μὰ γιὰτὶ δακρύζεις; Γιόμισε ἡ ψυχὴ σου θλίψῃ ἀπ’ τὴν ἱστορία μου; Ἐλα ἄφησέ τους, δὲν ἀκοῦς πῶς εἶνε παραμῦθι;

Κύταξε, Ἀκριδὴ μου, πῶς ὁ ἥλιος χρυσώνει· δειλὰ τίς κορφές τῶν πεύκων. Ἡ μικροῦλα σου τριανταφυλλιά κάτω στὸν κήπο ἔσκυψε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δακρύων ποῦ τρεμολάμπουν στὸ κάθε φύλλο τῆς. Ἐλα νὰ πᾶμε ἔξω. Θὰ χαθοῦμε μέσα στὸ δάσος ποῦ τώρα θάναὶ καθαρὸ κι’ ὀλοπράσινο.

Κι’ ὅστερα, θὰ κόψῃ ὅσα ρόδα μπορέσω γιὰ νὰ στεφανώσω μ’ αὐτὰ τὰ μαλλιά σου!...

Κύπρος

ΛΟΡΝΑ